

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1010/2021
13.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, Сектора за материјалне ресурсе, Управе за општу логистику, Дирекције за услуге стандарда, ВУ „Дедиње“ Београд, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1322/20 од 14.01.2021. године, у седници одржаној 13.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1322/20 од 14.01.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1529/18 од 20.12.2019. године, ставом прим изреке, усвојен је захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи на име разлике припадајућег војног додатка од 20% и исплаћеног војног додатка од 15%, за период од 01.03.2015. године до 31.10.2019. године исплати укупно 70.668,43 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе почев од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијали Београд, доприносе за обавезно здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, Филијали Београд и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, Филијали у Београду, на износе из става првог изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка плати 84.680,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1322/20 од 14.01.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда и одбијен, као неоснован захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име разлике између војног додатка од 20% и исплаћеног војног додатка од 15%, за период од 01.03.2015. године до 31.10.2018. године исплати укупно 70.668,43 динара, са законском затезном каматом на појединачно наведене месечне износе, почев од доспелости до исплате, захтев тужиле за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осиграње Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијали Београд, доприносе за обавезано здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено стање, Филијали Београд и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање на појединачне месечне износе и захтев да се обавезе тужена да тужилци на име трошкова поступка плати 84.680,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженој на име трошкова поступка плати 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити у ревизији тужиле се одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је од 24.03.2006. године распоређена као цивилно лице у служби у Војсци СЦГ, на месту ... – ..., са одређеном платом од 962 бода, на коју је зарачунат војни додаток од 15%, минули рад 0,5% за сваку започету годину радног стажа, као и 215 бодова на име накнаде дела трошкова исхране и коришћења годишњег одмора. Тужена је тужилци у спорном периоду исплћивала војни додаток од 15%. Тужилца сматра да јој припада војни додаток од 20%, са којих разлога тражи исплату разлике између исплаћеног војног додатка од 15% и траженог у висини од 20%, а који захтев је прецизирала у складу са налазом и мишљењем судског вештака.

Првостепени суд је усвојио захтев тужиле, јер је сматрао да је захтев тужиле за исплату разлике у војном додатку основан, будући да је тужена требала да примени одредбу члана 24. став 1. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, којом је прописано увећање коефицијента за радно место цивилног лица од 20%.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован захтев тужиле, јер је сматрао да тужилци не припада војни додаток од 20%, с обзиром да се на тужилцу не могу применити одредбе Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, већ да тужилци припада војни додаток од 15%, прописан чланом 19. став 1. Правилника о расподели добити зарада

цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, будући да је тужена војна установа и даље у процесу трансформације, да тужила још увек није стекла статус војног службеника или војног намештеника да би се на њу могао применити Правилник о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, односно Закона о Војсци Србије.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиље, правилном применом материјалног права.

Чланом 194. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, бр. 116/2007, 94/2019), прописано је да цивилна лица у служби Војске Србије, даном ступања на снагу овог закона постају војни службеници или војни намештеници (став 1.), и да ће министар одбране у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона донети пропис који ће уредити поступак превођења из става 1. овог члана (став 4.). Чланом 195. истог закона, прописано је да ће услове, начин и поступак трансформације војних установа који обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити и права и обавезе цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама до завршетка трансформације уредити Влада (став 1.), а да до ступања на снагу прописа из става 1. овог члана цивилна лица на служби у Војсци Србије запослена у установама која обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити, задржавају права и обавезе из радног односа према Закон о Војсци Југославије (став 2.).

Влада је, на основу напред цитираног члана 195. став 1. Закона о Војсци Србије, донела Уредбу о трансформацији војних установа које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити и о правима и обавезама цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама („Службени гласник РС“, бр. 58/07, 10/13). Према члану 9а уредбе, цивилна лица запослена у војним установама која обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити, до завршетка трансформације тих установа остварују права и обавезу из радног односа у складу са Законом о Војсци Србије, а права на исплату плате, накнаде и других примања, као и стамбено обезбеђење остварују у складу са прописима којима се уређује пословање тих установа.

Сагласно напред цитираним одредбама закона и уредбе и да у спорном периоду још увек није била завршена трансформација ВУ „Дедиње“, то се на плате, накнаде и друга примања запослених у тој установи треба применити Правилник о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, а не Правилник о платама и другим новчаним износима професионалних припадника Војске Србије („Службени војни лист“, бр. 28/11, 10/17), како то тврди тужила. Чланом 19. ставом 1. Правилника о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“, било је прописано да цивилном лицу у установи припада војни додатак због посебних услова рада под којима врши службу у војсци, а нарочито због учешћа на војним вежбама, логоровањима, манервима и узбунама, рада дужег од пуног радног времена (члан 196. и 135. Закона о ВЈ), вршења службе у свим условима, као и због других ванредних ситуација проузрокованих потребама борбене готовости и то 15% од основне плате. Стога, како тужили не припада право на исплату разлике између исплаћеног војног додатка од 15% и војног додатка од 20%, то је правилно одлучио другостепени суд

када је применом члана 19. став 1. Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој исплати разлику између исплаћеног војног додатка од 15% и војног додатка од 20%, који војни додатак од 20% је прописан чланом 24. став 2. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио да су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права неосновани и на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка из става другог изреке донета је применом члана 165. ЗПП, имајући у виду да тужиља није успела у поступку по ревизији.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић